

Максим Минчев

ТЪРСАЧИ НА МИРАЖИ

- © Максим Минчев, автор
- © Данаил Алексиев, художник
- © Георги Милков, редактор
- © Здравка Пентиева, художествено оформление

ISBN 978-954-398-389-6

Максим Минчев

ТЪРСАЧИ НА МИРАЖИ

*Пътешествия в мини държавите
Белиз, Кабо Верде, Бутан, Палау*

София 2015

trud

Съзнавам, че след като съм обявил на света книжна поредица с амбициозното и нескромно название „Пътешествия с Максим“, не е редно да правя почти тригодишна пауза с пътеписите. Но, така се случи. Шареният свят, които винаги ме е мамил, напоследък нещо се разбърза и в него все по-трудно намирам време да правя едновременно всички неща, които обичам. А, те както е известно са, да пътувам, снимам и споделям видяното и преживяното

И все пак втора книга вече има. След **Кения, Танзания и Занзибар** в „**Alo Boo Safari**“, сега тя ще ви отведе в **Белиз, Кабо Верде, Бутан и Палау**. Това, което може да обедини тези държави, намиращи се в Америка, Африка, Азия и Океания е, че те всички са разположени около Тропика на Рака и са много малки. Толкова малки, че общата им площ едва го докарва до половин България, а общото им население – пет пъти от нашето. Само преди четвърт век някои от тях са носили други, колониални имена, някои, пък са били затворени за вънния свят. Но нали Земята се върти и вкупом неизвестни до вчера, те днес са пълноправни елементи от географската карта на света.

Всички от тази екзотична четворка имат прекрасна и запазена природа, която първа провокира любопитството ми да ги посетя. А когато към нея се прибавиха впечатленията ми от жизнерадостните, миролюбиви и ЩАСТЛИВИ хора, които живеят в тях, нямаше как да не се роди новата порция пътеписи.

И още нещо. Под натиска на „общественото мнение“ в края на предишната книга бяха извадени от анонимност, някои от хората, с които обикновено пътешествам по света.

Сега, в „**Гърсачи на миражи**“ те са отново главни герои и надявам се, няма да ви е скучно с тях.

A large crocodile is swimming in clear, turquoise water. The crocodile's body is dark and textured, with its head and tail visible above the surface. The water is bright and has many ripples and reflections of light.

БЕЛУЗ

ВНЕЗАПНИ СЕНКИ

Д

Джунглата Петен.

В близкото минало са я смятали за най-негостоприемната в света. Може би заради ѝ трудната ѝ проходимост и дивите животни? Или заради загадъчните руини на индианските градове и жестоките наркотрафиканти? За мен обаче тя бе прекрасна.

Изкарах няколко дни в гватемалската ѝ част. Поживях в екзотичния хотел на Франсис Форд Копола, поплувах на воля в езерото Петен Ица, разгледах древния град на маите Тикал, ядох вкусни юкатански манджи. Не ми се тръгваше от тази джунгла. Но ми предстоеше път към Белиз, заедно със Салвадор сред най-малките континентални държави и на трите Америки.

Докато товарех багажа, чух поредния страховит концерт на ревящите маймуни. Недоволни, или обратното, че напускате гората им, мъжкарите се накачулиха на най-голямото дърво и вкупом ревнаха. Мощно и странно. Започваха като ягуар и затихваха като сирена. Когато ги чух в първата си петенска нощ, се смразих. Но вече знаех, че тези примати са дружелюбни и затова им помахах за „сбогом“. Помолих хората от персонала, ако видят пак Мел Гибсън, да го поздравят и магнах с ръка на шофьора да тръгваме. Той се казваше Пабло, живееше в близкия град Флорес и не знаеше бъкел английски. За капак ми спести, че това ще е първото му пътуване в чужбина.

В Белиз зависех от вътрешен полет до най-големия остров и затова не исках да се мотаем. По картата пресметнах, че границата трябва да е на около 150 километра, което означаваше поне три часа път. Там паспорти, митници, после столица, летище... Общо взето до пет следобед трябваше да

успеем. Натиках пръст в часовника на Пабло. *Разбра ли ме?* Младокът се ухили: *Си, сеньор.*

За тия географски ширини пътят беше повече от добър. Изрязан в джунглата, малко тесен, но прав и най-важното – с оскъдно движение. След края на езерото се заредиха малки селца. Спретнати. И бедни. Дървените им къщи задължително имаха веранди, на които се люлееха столове и хамаци. Покривите – от ръждясала ламарина, а фасадите – разноцветни. Случайно да не се объркам, че съм в Централна Америка.

Стана равнинно и се появиха първите бананови плантации. С тях и сергиите с плодове. Манго, гуаява, банани. По-молих Пабло да спрем. Тутакси ме наобиколиха дечурлига и мършави кучета. Спънах се в проскубана дългокрака кокошка, която гневно изкудкудяка. Но събуди спящата на тезгяха възрастна индианка. Избрах кичур банани и подадох банкнота от 20 кетчала. Вместо ресто получих ръждива кутийка кока-кола, сигурно от миналия век.

– Ей, Пабло, вземи я за спомен.

Не ме чу. Бе клекнал с трима местни наред прахоляка и оживено разучаваха пътната карта.

След селата Aldea Machanche и Polvoга джунглата най-сетне отстъпи, теренът стана равнинен, появиха се малки и големи реки. Природата на Североизточна Гватемала беше красива и приветлива. По мой вкус.

Гледките ставаха все по-атрактивни. В речен вир десетина жени перяха шарени черги. Около умрял кон кръжаха гладни лешояди. В последния гватемалски град Melchok de Mencos ведно се бяха слели религиозен и ученически празник.

Преди да влезем в Белиз, спряхме да изхарчим последните си кетцали. Местните пари носеха името на една изключително рядка и красива птица с червени и зелени пера и дълга опашка. Нещо като пъстрите папагали ара, но по-грациозна. Уви, така и не можахме да я видим на живо. Утехата

бе, че никой от гватемалците, с които бяхме през последните две седмици, не я бе срещал в природата. Дали всъщност съществуваше? Попитах Пабло къде е този митичен кетцал и той си извади портфейла.

Междувременно под една от най-красивите и също толкова редки палми ветрило спря открит полицейски джип, от който слязоха двама въоръжени до зъби блюстителни на реда. Класика в жанра. С каубойски шапки, мустаци, провиснали кобури и пури в уста. Дариха ни с едно *buenos* от движение и окупираха сянката. После придърпаха два паянтови пластмасови стола, качиха си краката върху тях и блажено започнаха да правят димни кълбета. Началото на тяхната лична сиеста.

Отдавна не бях преминавал граница пешком. И то премиерно. Комай това ми се бе случвало на родните Балкани и като влизах в европейските държави джуджета.

Залепихме се за голяма цистерна и заедно с нея допълзахме до ГКПП-то. То се състоеше от една каменна арка, покрита с найлонови ресни, и малко здание със символите на двете държави. Първи се появиха гватемалските власти. По-

искаха ни през прозореца паспортите. Предадох ги на говорещия испански Пабло. Горкият, беше вир-вода. ?? Настъпи време за признанието му, че никога не е ходил в чужбина.

– Чакай, чакай, и в Белиз ли?

Той кимна с най-виновната латиноамериканска усмивка в света.

Значи отгук нататък трябваше да се оправяме сами. Нямахме нито GPS, нито адрес на летището в Белиз сити. Уф!

За щастие гватемалците ни пуснаха бързо от страната си с дежурното пожелание да се върнем пак. На белизка територия обаче ни очакваше процедура. Наложихме да слезем от колата, да извадим целия си багаж и да го сложим на кантар, който никой така и не погледна. Като се поизпотихме, застанахме чинно пред откритото гише. Там ни очакваше граничен служител, чернокож, свръхтежка категория. Два метра, 150 килограма. На безупречен английски ме помоли да запълня някакъв формуляр. После пое паспорта ми и започна да го върти:

– Bulgaria?

– Si, пардон, yes.

– Къде се намира вашата България?

Тъкмо да се обидя, но набързо си представих как нашите власти на КПП-та в Станке Лисичково или Връшка чука щяха да реагират ако на бариерата им се бе явил някой заблуден белизец. Затова го огромотих, че сме в Европа, а съседни са ни Турция и Гърция.

Но и тези уж по-известни държави не го впечатлиха. Като истински чиновник с униформа той се зарови в някаква брошура, успокои се, че сме с безвизов режим и великодушно удари печата в тескерето ми. После се наведе и почти свойски изрече:

– Да знаете, че курсът на белизкия долар е фиксиран, а освен това у нас нямате проблем с американските пари.

Проумях думите му, след като прекрачих гордо в Белиз. На часа ме наобиколиха дузина местни чейнджаджии от същата тъмна боя, които ми затикаха в ръцете пачки гущери с *най-изгодния курс* – 1 US \$ за два белизки. Така и не проумях какъв им беше бизнесът. Нейсе. Вече бях официално в Белиз!

Огледалното гранично селище в 114-та ми поред страна се именуваше *Bengue Viego del Carmen* – май последният испански топоним. Грешах. Оказа се, че и съседният град се нарича *San Ignacio*. Въпреки че се състоеше от три улици на кръст, успя да затрудни Пабло, чиято първа работа бе да се загуби. *Защо бе, Пабло?. Ами не разбрах какво пишеше на кръстовището.*

